

Kittilän kanala ja nallekarhu

Olipa kerran kanala ja kanalassa kana, tai oikeastaan kaksisataakolmekymmentäneljä kanaa. Tämä kyseinen pieni kanala oli Kittilän kanala, ja siellä kävi useasti ihmisiä katsomassa kanoja ja suurin osa vieraista oli lapsia. Vuosia sitten, aivan tavallisena päivänä kun aamuruuat oli jaettu kanalaan, astui sisään pieni ruskeatukkainen tyttö nimeltä Enni kantaen suloista nallepehmolelua. Yhtäkkiä tyttö ryntäsi kanojen luo ja tiputti innostuksissaan pehmolelunsa, joka unohtui kanalan lattialle.

Vieläkin kolmenkymmenen vuoden jälkeen pehmolelu on kanalan lattialla. Kukaan kanoista ei ole uskaltanut koskea siihen, kunnes eräänä päivänä kanoista rohkein Sihvo uskalsi tervehtiä nallea. Kanat katsos kun luulivat, että nalle oli elävä ja oli vain nukkunut tosi pitkät päiväunet. Sihvo meni nallen luo ja sanoi ”herätys”. Nalle ei tietenkään herännyt, joten Sihvo päätti lähteä ulos. ”Ehkä raitis ilma herättäisi nallen” hän ajatteli. Ulkona ei kuitenkaan tapahtunut mitään muutosta nallessa.

Vaikka Sihvo oli hyvin rohkea, oli hän myös välillä hiukan ajattelematon. Seuraavaksi Sihvo sai päähänsä heittää nallen kaivon. ”Kyllä kylmä vesi herättää aina!” kana sanoi tietävänä. Innoissaan kana heitti nallen kaivon ilman että satoi nalleen köyttä. Vasta kun nalle kiisi kovaa vauhtia kaivon vettä kohti niin niin Sihvo tajusi, että olisi ollut hyvä laittaa köysi nalleen. ”APUA!” Sihvo huusi. ”TÄÄLLÄ HUKKUU NALLE!” Kaikki eläimet ryntäsivät kaivolle koska luulivat nallen olevan oikea karhu. Eläimet miettivät hetken mitä tehdä, kunnes päättivät muodostaa toisistaan letkan. Ensin vahva sonni sidottiin puuhun. Sonniin tarttui hevonen. Hevoseen tarttui lehmä. Lehmään tarttui possu ja possuun kaikki kanat. Se letka riitti kaivon pohjaan asti. Viimein ensimmäinen kana huusi: ”Täällä se on!” Eläinletka saatiin hinattua ylös ja nalle turvaan.

”SIHVO!” kaikki eläimet huusivat ärsyyntyneinä koska nalle ei ollutkaan elävä. Kaikki tuo vaiva tuon mokoman pikku nallen takia. Sihvo ei valituksia kuullut, sillä hän oli lähtenyt jo nalle kainalossa herättelemään sitä toisaalle. ”Miksi et suostu heräämään?” kysyi Sihvo nallelta, joka ei siis ole elävä, mutta Sihvo ei sitä tiennyt. Yhtäkkiä Sihvon päähän pälkähti uusi idea. Ehkä hiukan isompi rysäys herättäisi nallen? Viiden minuutin jälkeen Sihvo oli saanut aikaan ison katapultin maatilan tavaroista. Se ei näyttänyt oikein miltään ja samalla se näytti vähän hurjalta. ”Noniin nalle, nyt varmasti heräät” sanoi Sihvo ja asetti Nallen suuren laudan päälle. Sihvo laski lähtölaskennan: ”yksi, kaksi, kolme”. Ja sitten nalle lensi ilmojen halki ja Sihvo katseli haikeana nallea. ”Sinne meni” sanoi Sihvo ”mutta nyt ainakin heräsi” totesi hän ja hymyili, sillä nallesta olikin ollut aika paljon riesaa.

Samalla kun Sihvo jatkoi päiväänsä maatilalla, niin nalle suoritti hurjaa ilmalentoaan. Kun nalle oli lentänyt muutaman kilometrin, niin hän lähestyi pientä keltaista mökkiä. Tässä mökissä asui se sama Enni, joka oli kolmekymmentä vuotta sitten jättänyt nallensa kanalaan. Nalle lensi ikkunasta sisään ja suoraan Ennin tofusalaattiin. ”Hui” huusi Enni, mutta sen jälkeen hymyili leveästi. ”Nalle, sinä palasit!” huusi Enni ilahtuneena. Siitä päivästä lähtien Enni on nukkunut kaikki yöt nallensa kanssa. Enni kovasti toivoisi nallen osaavan puhua ja kertoa kuinka ihmeessä hän oli päässyt kotiin.

Kirjoittanut
Maire Tunkelo